

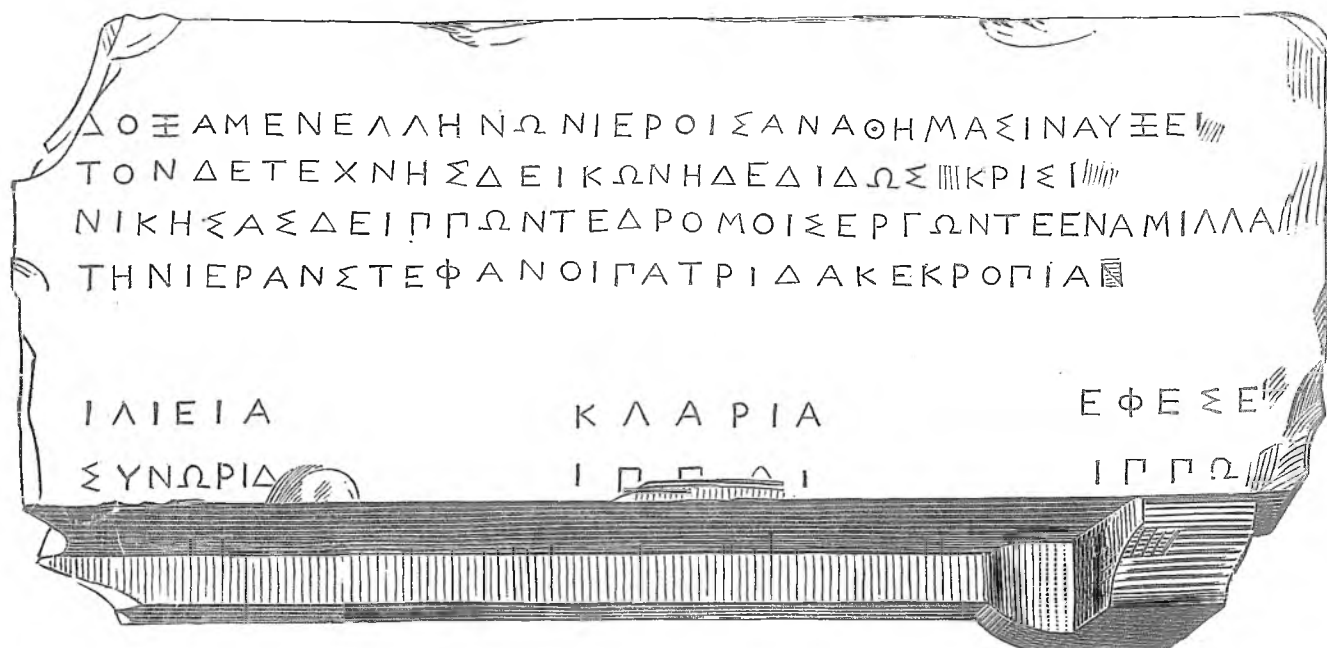
Ἐπὶ βάθρου λίθου πεντελικοῦ σχεδόνσώου ἀλλ' εἰς δύο τεθραυσμένου (ὕψ. 1,65 πλ. 0,73 πάχ. 0,63) ὁ χαρακτὴς ὑπέπεσεν εἰς ἀμαρτήματα· εἰς τὸν πέμπτον στίχον εἰς τὸ τέλος εἶχε γράψει καὶ πάλιν τὴν συλλαβὴν ΩΣ πιθανῶς καὶ ταύτης μᾶς περισώθη ἔχνος τοῦ Σ παθόντος ἐκεῖ τοῦ λίθου βλάβην· εἰς τὸν ἕκτον ἔγραψεν ἐν Σ περιπλέον, εἰς τὸν 8^{ον} ἔγραψε πρῶτον ΤΟΝ, διόρθωσεν ὕστερον τὸ Ο εἰς Ω καὶ προσεπάθησε νὰ ἐξαλείψῃ τὸ Ν, ἀλλ' ἐντελῶς δὲν τὸ κατώρθωσεν· εἶχεν ἀρχίσει δὲ κάτι νὰ γράψῃ καὶ μεταξὺ τοῦ ΘΕ καὶ Ω καὶ τὸ ἔσβυσε κατόπιν· Σημεῖα ταῦ-

τα τῆς ἀμαθείας τῶν χρόνων καθ' οὗς τὸ βάθρον ἐγένετο (ἴδε C. I. A. III. ἀριθ. 627) Γραμμάτων μέγεθος 0,025 × 0,025. στίχων ἀπόστασις, 0,02 καὶ τοῦ πρώτου ἀπὸ τῶν ἄλλων 0,07. Τὸ βάθρον ἔχει πλούσιον ἀρχιτεκτονικὸν κόσμον, φαίνεται δὲ ὅτι ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις μετεχειρίσθησαν αὐτὸ οἱ Βυζαντινοὶ πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν, διότι οὕτως δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσιν ὅπαί τινες εἰς τὰς πλαγίας αὐτοῦ πλευρὰς τὰς ἑκατέρωθεν τῆς ἐνεπιγράφου.

(Ἀκολουθεῖ)

Δ. ΦΙΛΙΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΜΜΕΤΡΟΝ ΑΤΤΙΚΟΝ.

Ὁ ἐνεπίγραφος λίθος ὁ ἀπεικονισμένος ἐνταῦθα εἰς ἐν τρίτον τοῦ φυσικοῦ μεγέθους εἶναι Πεντελήσιος. Εὔρεθεις ἐν Ἀθήναις ἐν τινι ἰδιωτικῇ οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ Ἀδριανοῦ ἠγοράσθη παρὰ τῆς Ἀρχαιολογικῆς

Ἐταιρίας καὶ ἀπόκειται νῦν ἐν τῷ Κεντρικῷ Μουσεῖῳ. Ἡ θέσις καὶ διεύθυνσις τῶν γραμμάτων, ἀνάρμοστος οὔσα πρὸς τὸ νῦν αὐτοῦ ἀρχιτεκτονικὸν παραστάδος σχῆμα, ποιεῖ πρόδηλον, ὅτι περιεκόπη

πρόπαλαι και μετεσχηματίσθη ὑπὸ οἰκοδόμων ἀφροντιστούντων τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγραφῆς. Πιθανώτατα δὲ εἶχεν ἐξ ὑπαρχῆς ὁ λίθος σχῆμα κανονικοῦ βάρθρου, ἐφ' οὗ θὰ ἦτο ἰδρυμένον ἀνάθημά τι ἱερονικοῦ ἢ ἀνάγλυφον ἔργον ἢ περιφανὲς ἴσως, ὁ ἀνδριάς τοῦ εἰς ὃν τὸ σωζόμενον τετράστιχον ἐπίγραμμα ἀναφέρεται. Δυστυχῶς οἱ στίχοι δὲν περιέλαβον τὸ ὄνομα, ἀλλὰ μόνον τὴν πατρίδα τοῦ νικήσαντος, καὶ ὑποκάτω ἀνεγράφησαν οἱ τρεῖς ἱεροὶ ἀγῶνες οὓς ἐνίκησεν. Οὗτοι δὲ εἶναι ἐκ τῶν τῆς ἐλάσσονος Ἀσίας, τὰ μὲν Ἰλίεια καὶ τὰ Ἐφέσεια καὶ ἀλλαχόθεν ἡμῖν γνωστά, τὰ δὲ Κλάρια (ἐκ τῆς παρά τὸν Κολοφῶνα πόλεως Κλάρου, ἐνθα ὁ Κλάριος Ἀπόλλων ἐτιμᾶτο μεγάλως καὶ μαντεῖον εἶχε περίφημον) ἴσως πρῶτον νῦν ὑπὸ τοῦ λίθου τούτου μαρτυροῦνται. Ἀνήκουσι δὲ τὰ γράμματα τοῦ λίθου βεβαίως εἰς τὸν 8^{ον} πρὸ Χρ. αἰῶνα. Ἴδου ἡ μεταγραφή αὐτῶν

Δόξα μὲν Ἑλλήνων ἱεροῖς ἀναθήμασιν αὖξει
τόνδε, τέχνης δ' εἰκῶν ἢ δε δίδωσι κρίσι[ν].
νικήσας δὲ ἵππων τε δρόμοις ἔργων τε ἐν ἀμίλλαι[ς]
τὴν ἱεράν στεφανοῖ πατρίδα Κεχροπίαν.

Ἰλίεια	Κλάρια	Ἐφέσεια
συνωριδ[ι].	ἵππωι.	ἵππωι.

Βλέπει πᾶς τις, ὅτι ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐν τῷ 6^ῳ στίχῳ διὰ τῆς πυκνῆς καὶ ὑποστρέφοντος πως φράσεως « τέχνης κρίσιν δίδωσιν εἰκῶν ἢ δε » ἠθέλησεν ὄχι φορτικῶς ἀλλὰ λεπτῶς καὶ ἀνεπιφθόνως νὰ ἐπαινέσῃ καὶ τὸ τεχνούργημα τὸ ἰδρυμένον, ὄχι μόνον τὸν ἱερονίκη. Κατὰ τὸν 8^{ον} πρὸ Χρ. αἰῶνα, ὅτε ἡ

τέχνη ἦτο ἀκμάζουσα ἐν Ἀθήναις καὶ τοσαῦτα καθ' ἐκάστην ἔργα ἐποιοῦντο δημοσίᾳ τε καὶ ἰδιωτικά, ἡ κρίσις περὶ τῆς αὐτῶν ἀρετῆς δὲν ἦτο δύσκολος παρά τοῖς πολλοῖς, διότι ἡ αἰσθησις τοῦ καλοῦ ἦτο τότε ὡς οὐδέποτε ἄλλοτε ἐν τῷ κόσμῳ διαδεδομένη. Ὅθεν ἤρκει μόνον διὰ μιᾶς λιτῆς καὶ σώφρονος φράσεως ὁ στιχουργῶν νὰ προκαλέσῃ τὴν κρίσιν τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τινος ἐν δημοσίῳ τόπῳ τεθειμένου ἀναθήματος καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ ὡς ἐπαινέτου ἦτο τετελεσμένον. Ἐπιγράμματα Ἀττικά ὁμοίου ὕφους περιῆλθον εἰς ἡμᾶς ὄχι ὀλίγα ἐκ τῶν χρόνων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα μελετώμενα δεόντως ὑποφαίνουσιν οἰονεὶ σχολὴν τινα ποιητῶν ἀσπαζομένων τὰς αὐτὰς ἀρχὰς ὕγιους καὶ μεμετρομένης συνθέσεως, πολὺ διαφερούσας τοῦ μετὰ ταῦτα ἐπικρατήσαντος ὄγκου καὶ κόμπου ἐν τῇ τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου παρακμῇ.

ὑποθέτομεν δέ, ὅτι καὶ τὸ τοῦ νικητοῦ ὄνομα ὡς καὶ τὸ τοῦ τεχνίτου θὰ ἦσαν ποὺ ἐπὶ τοῦ βάρθρου λελαξευμένα, ὕστερον δ' ἐν τῇ μετασχηματίσει τοῦ λίθου ἐξηφανίσθησαν. Ἄς σημειώσωμεν δέ, ὅτι διὰ τῆς ἐν στίχῳ δ' φράσεως « ἔργων ἐν ἀμίλλαις » φαίνονται ὑποδηλούμενα ἀγωνίσματα οἷα ἡ πυγμή, ἡ πάλη, τὸ στάδιον, τὸ παγκράτιον, ἅπερ κυριώτερον πως ἔργα τοῦ σώματος αὐτοῦ τοῦ νικητοῦ χαρακτηρίζονται, κατὰ τινα ἴσως ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς δρόμους τῶν ἵππων, καὶ δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ ἦσαν ποτε καὶ τινα τῶν ἀγωνισμάτων ἐκείνων δεδηλωμένα ὡσαύτως μετὰ τῶν τόπων ἐπὶ τῆς ἀπολεσθείσης δι' ἡμᾶς κατωτέρω ἐπιφανείας τοῦ βάρθρου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ